ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **J. Z.**, zastoupeného Mgr. Danielem Procházkou, advokátem se sídlem Božetěchova 9, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor sociálních věcí, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2009, č. j. KUOK 12809/2009, sp. zn. KÚOK/8177/2009/OSV-SP/346/SSP/7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 3. 2010, č. j. 38 Cad 11/2009 – 13,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce Mgr. Danielu Procházkovi, advokátu, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1920 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajského soudu“) ze dne 3. 3. 2010, č. j. 38 Cad 11/2009 -13, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2009, č. j. KUOK 12809/2009, sp. zn. KÚOK/8177/2009/OSV-SP/346/SSP/7, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce v Olomouci ze dne 9. 12. 2008, č. j. 5439/8/OLE-1/6 (dále též „prvoinstanční

rozhodnutí“), kterým byl stěžovateli zvýšen příspěvek na bydlení z 1478 Kč na 1716 Kč měsíčně, ode dne 1. 10. 2008 do 30. 6. 2009.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Žalovaný předestřel, že na příspěvek na bydlení má nárok vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a současně tento součin není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení (§ 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, dále též „zákon o státní sociální podpoře“). Pokud rozhodný příjem rodiny nedosahuje částky životního minima rodiny, započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny. Náklady na bydlení u vlastníků bytů tvoří tzv. srovnatelné náklady, které činí za kalendářní měsíc pro jednu osobu v rodině částku 839 Kč, a dále náklady za plyn, elektřinu, vodné, stočné, odvoz odpadu a centrální vytápění nebo pevná paliva, kdy výše nákladů za pevná paliva je taxativně stanovena. Ostatní náklady musí být potvrzeny příslušným poskytovatelem nebo dodavatelem, a nebo doloženy jiným vhodným způsobem. Pro nárok na příspěvek se náklady na bydlení stanoví jako jejich průměr za kalendářní čtvrtletí, bezprostředně předcházející čtvrtletí, na které se nárok na dávku uplatňuje. Normativní náklady na bydlení platné pro období od 1. 1. 2008 do 31. 8. 2008 pro byty vlastníků v obcích do 9999 obyvatel, pro rodiny s jednou osobou v rodině činily 2653 Kč. Z obsahu spisu žalovaný zjistil, že stěžovatel neměl v rozhodném období 3. čtvrtletí roku 2008 žádný započitatelný příjem, je vlastníkem bytu, na který si žádá příspěvek na bydlení, v němž je hlášen k trvalému pobytu a jeho náklady na bydlení ve 3. čtvrtletí roku 2008 činily 13 953 Kč, tj. 4651 Kč měsíčně. Částka životního minima (jako měsíční příjem) byla v předmětném období pro účely státní sociální podpory stanovena ve výši 3126 Kč. Porovnáním bylo zjištěno, že 4651 Kč (náklady na bydlení) jsou vyšší než 30 % příjmů 0 Kč, a současně, že částka příjmů 0 Kč není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení 2653 Kč, a vzniká tak nárok na příspěvek na bydlení. Při stanovení výše příspěvku na bydlení se vycházelo z výše normativních nákladů na bydlení, z částky odpovídající životnímu minimu jednotlivce a součinu zákonného koeficientu 0,30 a rozhodného příjmu. Výše dávky byla stanovena jako rozdíl mezi normativními náklady na bydlení 2653 Kč a rozhodným příjmem (3126 Kč) vynásobeným koeficientem 0,30, tedy ve výsledku v částce 1716 Kč. K námitkám stěžovatele, že část zákona a tím i způsob, kterým je dávka počítána považuje za neústavní a v rozporu s Listinou základních práv a svobod, žalovaný uvedl, že v konkrétní věci je relevantní pouze ustanovení čl. 30 odst. 2 Listiny, které garantuje občanům právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek a dále stanoví, že podmínky této pomoci stanoví zákon. Tímto zákonem je v předmětné věci platný a účinný zákon o státní sociální podpoře, podle něhož jsou orgány státní sociální podpory povinny postupovat. Žalovaný konkrétně odkázal na ustanovení §§ 24 – 27 tohoto zákona, v nichž jsou taxativně stanoveny podmínky, za kterých je přípustné na náklady spojené s bydlením jednotlivým oprávněným osobám přispět a zároveň v jaké výši Žalovaný závěrem konstatoval, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno nejen v souladu se zákonem, ale i Listinou, Ústavou a stejně tak i mezinárodními smlouvami, a tedy není diskriminační pro vlastníky bytů.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel namítal, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, když je jím krácen na svých veřejných subjektivních právech. Výpočet příspěvku považoval za diskriminační v tom, že nezaručuje rovná práva ve smyslu čl. 1, čl. 3 odst. 3 a čl. 30 Listiny základních práv a svobod, neboť způsob výpočtu příspěvku na bydlení znevýhodňuje osoby bydlící ve vlastních domech či bytech a družstevních bytech, ve prospěch uživatelů nájemních bytů. Zároveň dochází k diskriminaci podle bydliště s ohledem na počet obyvatel obce bydliště, kdy takto nastavená kriteria nastolují základní nerovnost příjemců této dávky. Proto navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a stejně tak i rozhodnutí prvoinstančního.

O žalobě rozhodl krajský soud **napadeným rozsudkem**, jímž žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku citoval ustanovení §§ 24 až 26 a odkázal na § 27 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, na základě provedeného dokazování se ztotožnil se skutkovým stavem, z něhož vycházely jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný. Výslednou částku příspěvku na bydlení ve výši 1716 Kč shledal jako stanovenou v souladu se zákonem. K argumentům stěžovatele, že je aplikací dotčených zákonných ustanovení diskriminován jako vlastník bytu s uplatněním kriteria trvalého bydliště pro stanovení výše normativních nákladů na bydlení, a že jsou porušována některá ustanovení Listiny základních práv a svobod, soud uvedl, že čl. 1 a čl. 4 odst. 3 Listiny upravují zásadu rovnosti (nediskriminace) občanů vzhledem k základním právům, která jsou jim „Listinou přiznávána, jakož i v rovném postavení občanů z hlediska zákonných omezení základních práv. Čl. 30 odst. 2 Listiny upravuje právo na pomoc v hmotné nouzi nezbytnou pro zajištění základních životních podmínek. K tomu krajský soud dále uvedl, že mezi citovanými ústavními právy žadatelů o dávky státní sociální podpory a instituty způsobu výpočtu výše příspěvku na bydlení v §§ 24 až 27 zákona o státní sociální podpoře nespatřuje žádný rozpor. Poznamenal, že v souladu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu lze konstatovat, že právo na rovnost v právech (zákaz diskriminace) není absolutním zákazem rozlišování mezi jednotlivými skupinami adresátů základních práv, nýbrž zákazem nedůvodného rozlišování mezi těmito adresáty. V případě, že existují „objektivní a rozumné“ důvody proč odlišovat skupinu vlastníků nemovitostí a družstevních bytů od jiných skupin osob (nájemní bydlení) nelze považovat takovou legislativní úpravu za neústavní. Krajský soud odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2008, č. j. 4 Ads 72/2008 – 78, v němž je uvedeno, že rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory. Ze všech uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

V **kasační stížnosti** proti napadenému rozsudku, resp. v jejím doplnění ustanoveným zástupcem, stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Podle jeho názoru je ustanovení zákona o státní sociální podpoře upravující podmínky a kriteria pro výpočet výše příspěvku na bydlení diskriminační a tudíž v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, neboť porušuje základní principy zde deklarované. To vzhledem k tomu, že konkrétní výše příspěvku je

vázána na skutečnost, zda je osoba vlastníkem či nájemcem bytu a v jak velké obci s ohledem na počet obyvatel bydlí. Dále pak zákon diskriminuje vlastníky bytů a uživatele družstevních bytů oproti nájemcům, když normativní náklady na bydlení jsou u vlastníků přes stoupající počet obyvatel konstantní, kdežto u nájemníků s ohledem na počet obyvatel obce stoupají. Aplikací diskriminačních ustanovení zákona došlo dle přesvědčení stěžovatele k vydání nezákonného rozhodnutí, a tím i k poškození práv žalobce. Touto aplikací dle názoru žalobce dochází k porušování čl. 1, 3 a 30 Listiny základních práv a svobod a čl. 2, 11 a 26 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Stěžovatel žádá, aby v souladu s výše uvedeným Nejvyšší správní soud zvážil možnost předložení věci k Evropskému soudnímu dvoru v rámci řízení o předběžné otázce. Vzhledem k tomu, že zákonná úprava činí v daných souvislostech rozdíly mezi vlastníky bytu a nájemníky, je stěžovatel toho názoru, že byl a je namístě postup, který by se zabýval otázkou souladnosti uvedených ustanovení s ústavním pořádkem České republiky. Proto stěžovatel považuje rozhodnutí za nezákonné, a tudíž i řízení před soudem je dle jeho názoru stiženo vadou, jež má za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Nedostatečné odůvodnění rozhodnutí krajského soudu spatřuje stěžovatel rovněž ve skutečnosti, že tento soud pouze obecně uvedl, že pokud existují rozumné a objektivní důvody pro rozdílný přístup k vlastníkům vs. nájemníkům, pak nelze legislativní úpravu považovat za neústavní. Výčet skutečností a argumentů pro tento závěr však dané rozhodnutí neobsahuje, a obecné konstatování nestačí. V postupu soudu tak stěžovatel spatřuje vady mají za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jakož i nesprávné právní posouzení nároku. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje s právním názorem krajského soudu obsaženým v napadeném rozsudku. Podle jeho názoru stěžovatel nebyl krácen na svých právech. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal námitku proti oznámení o změně výše dávky státní sociální podpory ze dne 4. 11. 2008, kterým mu byl zvýšen příspěvek na bydlení na 1716 Kč. Ve spisu je dále založen výpis z listu vlastnictví, který prokazuje vlastnické právo stěžovatele k pozemku parc. č. 521/4 v katastrálním území Dolany a objektu bydlení č.p. X nalézajícím se na tomto pozemku. Následně Úřad práce v Olomouci vydal rozhodnutí ze dne 9. 12. 2008, č.j. 5439/8/OLE-1/6 (prvoinstanční rozhodnutí), jímž zvýšil stěžovateli příspěvek na bydlení ze 1478 Kč na 1716 Kč měsíčně ode dne 1. 10. 2008 do 30. 6. 2009. V odůvodnění uvedl, že průměrný příjem stěžovatele ve 3. čtvrtletí roku 2008 činil 0 Kč. Proto byl pro výpočet dávky dosazen jako průměrný měsíční příjem částka 3126 Kč (životní minimum). Vzhledem k tomu, že prokázané náklady na bydlení v částce 4651 Kč přesahovaly částku 0 Kč a současně částka 0 Kč nebyla vyšší než částka normativních nákladů na bydlení (2653 Kč), vznikl stěžovateli nárok na příspěvek na bydlení ve výši stanovené podle § 27 zákona o státní sociální podpoře. Výpočet dávky byl následující: 1716 Kč = 2653 - (3126 x 0,30). V odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí stěžovatel namítl neústavnost způsobu výpočtu dávky, neboť znevýhodňuje žadatele s vlastnickým statutem bydlení oproti bydlení nájemnímu. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. 2009, č. j. KUOK 12809/2009, sp. zn. KÚOK/ 8177/2009/OSV-SP/346/SSP/7, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud především poznamenává, že stěžovatel uplatnil většinu svých námitek proti napadenému rozsudku v rovině ústavní konformity samotné aplikované právní úpravy, nikoliv primárně v rovině zákonnosti napadeného rozsudku, kterou sledují jím uplatněné kasační důvody [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]. Stěžovatel většinou svých námitek míří k tomu, že protiústavní a diskriminační je samotná právní úprava, podle níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno a přezkoumáno krajským soudem. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že není oprávněn autoritativně rozhodnout, zda je zákon v souladu či v rozporu s právními předpisy ústavního pořádku. Z Ústavy ČR plyne Nejvyššímu správnímu soudu pouze právo a zároveň povinnost předložit Ústavnímu soudu ČR návrh na zrušení zákona, jehož má být při řešení věci použito, dojde-li k závěru, že je v rozporu s ústavním pořádkem (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR). K takovému závěru Nejvyšší správní soud však v posuzované právní otázce nedospěl, stejně jako nedospěl k závěru, že je třeba (jak stěžovatel navrhuje) předložit věc k Evropskému soudnímu dvoru v rámci řízení o předběžné otázce. Obdobně Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelovým argumentům, že krajský soud měl napadené rozhodnutí žalovaného i prvoinstanční rozhodnutí zrušit jako nezákonná, a to vše z následujících důvodů:

Dávky státní pomoci, včetně příspěvku na bydlení, jsou poskytovány státem jako jisté dobrodiní pro vymezené skupiny osob. Jde o výraz sociální pomoci v souladu s právy garantovanými čl. 30 odst. 2 Listiny, podle něhož každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Stanovení podmínek pro splnění nároku pro poskytnutí státní dávky a její výše je v plně v rukou zákonodárce. Ústavní pořádek jako takový tedy nezaručuje žadatelům o příspěvek na bydlení ani určitou výši dávky, ani nárok na dávku jako takový. Podle ustanovení § 2 zákona o státní sociální podpoře je příspěvek na bydlení dávkou poskytovanou v závislosti na výši příjmu, z čehož plyne, že záleží na vůli zákonodárce, jak vymezí skupinu oprávněných osob z hlediska jejich sociálního statutu (tzn. dle výše příjmu, užívacího titulu k obývané nemovitosti apod.).

Příspěvek na bydlení je tedy tzv. testovanou dávkou státní sociální podpory, tzn. dávkou přiznávanou a vyplácenou v závislosti na výši příjmu. Konkrétně je příspěvek na bydlení konstruován s účinností od 1. 1. 2007 (novelizace zákonem č. 112/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o životním a existenčním minimu a zákona o pomoci v hmotné nouzi) tak, že se jedná o dávku řešící situaci těch rodin, které vynakládají na úhradu nákladů na bydlení více než 30 % (v Praze 35 %) svého

rozhodného příjmu (§ 24 odst. 1, § 27 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, ve znění účinném od 1. 1. 2007). Zákonodárce stanovil princip výpočtu dávky tak, že nedoplácí příjemcům dávky celý rozdíl mezi částkou skutečných nákladů na bydlení a výše uvedenou poměrnou částí rozhodného příjmu rodiny, nýbrž pracuje s tzv. normativními náklady na bydlení. Tyto částky stanovené tabulkově v závislosti na počtu osob v rodině a velikosti sídla, v němž rodina bydlí, představují určitý limit, nad nějž již stát nechce oprávněným osobám ze systému státní sociální podpory na úhradu nákladů na bydlení více přispívat. Zákonodárce v tomto ohledu rozlišuje mezi nájemní formou bydlení a mezi byty v družstevních bytech a bytech vlastníků [§ 26 odst. 1 písm. a), b) zákona o státní sociální podpoře]. Citovaná právní úprava vychází z premisy, že nájemní bydlení je pro nájemce nákladnější, než bydlení v družstevním či vlastním bytě, a proto jsou hodnoty normativních nákladů na bydlení u nájemního bydlení [písm. a) citovaného ustanovení] vyšší než u zbylých dvou forem [písm. b) citovaného ustanovení]. Normativní náklady na bydlení u družstevních bytů a bytů ve vlastnictví žadatelů vycházejí z propočtů Českého statistického úřadu (tzv. imputovaného nájemného), které podléhá pravidelnému ročnímu přepočtu, jehož výsledky jsou reflektovány prováděcím nařízením vydávaným vládou dle ustanovení § 28 zákona o státní sociální podpoře (srv. k tomu Březká, N., Burdová, E., Vránová, L. Státní sociální podpora s komentářem a příklady k 1. 5. 2007. 11. aktualizované a doplněné vydání. Olomouc: ANAG, 2007, s. 101 – 102). Rozdíly mezi částkami normativních nákladů u srovnatelných položek obou tabulek (tzn. položek ke stejnému počtu osob v rodině žijící ve stejně velké kategorii obce) dosahovaly v roce 2008 minimálně 94 Kč (jednočlenná rodina žijící v sídle o velikosti do 9999 obyvatel) až do maximálně 3164 Kč (čtyř- a vícečlenná rodina žijící v Praze) více u nájemního bydlení než u bydlení v družstevním či vlastním bytě.

V případě stěžovatele byla započtena jako normativní náklady na bydlení částka 2653 Kč, a to z toho důvodu, že stěžovatel je vlastníkem domu č.p. X na parc. č. 521/4 v kat. území Dolany, v němž bydlí a je zároveň hlášen k trvalému pobytu (jedná se tedy o případ osoby bydlící ve vlastním bytě) a obec Dolany je obcí do 9999 obyvatel. Stěžovateli byl v souladu se zákonem přiznán příspěvek na bydlení od 1. 10. 2008 ve výši 1716 Kč měsíčně. Diskriminující přístup orgánů státní sociální podpory podle stěžovatele spočíval v tom, že mu nebyla započtena vyšší částka stanovená pro stejný počet osob v rodině bydlící v nájemním bytě v obci stejné velikosti, tzn. 2747 Kč. Jelikož stěžovateli byl započítán nulový rozhodný příjem, bylo v jeho případě uplatněno ustanovení § 27 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, podle něhož se v takovém případě započítává se pro stanovení výše příspěvku na bydlení jako rozhodný příjem rodiny částka odpovídající životnímu minimu této rodiny, tzn. částka 3126 Kč (životní minimum jednotlivce podle ustanovení § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění platném a účinném do 31. 12. 2009). Podle ustanovení § 27 odst. 1, 2 zákona o státní sociální podpoře by pak výše příspěvku na bydlení činila za kalendářní měsíc rozdíl mezi normativními náklady na bydlení a rozhodným příjmem rodiny vynásobeným koeficientem 0,30, což by u stěžovatele činilo 2747 - (3126 x 0,30) = 1819 Kč po zaokrouhlení této částky dle § 57 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře Celkový rozdíl mezi příspěvkem na bydlení, který stěžovatel pobíral v uvedeném období, a příspěvkem na bydlení, který by byl přiznán žadateli bydlícím v nájemním bytě za stejných podmínek, činí 103 Kč.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovateli nepochybně lze dát za pravdu v tom, že zákonodárce činí rozdíl mezi vlastnickým a družstevním bydlením na straně jedné, a bydlením nájemním na straně druhé, a tento rozdíl se v závislosti na ostatních rozhodných skutečnostech pro výpočet dávky promítá do stanovení její výše. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že se jedná o přirozenou snahu zákonodárce reagovat na specifika různých sociálně-ekonomických situací žadatelů o příspěvek na bydlení. Nejvyšší správní soud neshledává, že by toto rozlišování mělo ve stěžovatelově případě za následek zásah do práv takové intenzity, který by zakládal zásah do jeho práv chráněných čl. 30 Listiny, který by měl rozměr neodůvodněné diskriminace či znemožnění přístupu k sociální pomoci poskytované státem. Daný systém svým pojetím míří na zohledňování aktuální sociální situace každého ze žadatelů, a to prostřednictvím zjišťování skutečných nákladů na bydlení a rozhodného příjmu rodiny. K témuž cíli rovněž slouží i zmocnění pro vládu obsažené v ustanovení § 28 písm. c) zákona o státní sociální podpoře, podle něhož vláda stanoví vždy k 1. 1. pro období do 31. 12. následujícího kalendářního roku částky normativních nákladů na bydlení podle nárůstu nájemného a nákladů srovnatelných s nájemným a změny indexů spotřebitelských cen pro část nákladů na bydlení uvedených v ustanovení § 25 odst. 1 písm. c) téhož zákona, popřípadě rozdělení obcí podle počtu obyvatel pro stanovení normativních nákladů na bydlení. Z těchto důvodů neshledal opodstatnění k předložení návrhu Ústavnímu soudu ČR podle čl. 95 odst. 2 Ústavy k posouzení ústavnosti předmětných ustanovení zákona o státní sociální podpoře, stejně jako k předložení věci k Evropskému soudnímu dvoru v rámci řízení o předběžné otázce.

V rovině zákonnosti stěžovatel nevznesl v žalobě ani v kasační stížnosti proti napadenému rozsudku takové námitky, jimiž by zpochybnil ať již správnost procesního postupu žalovaného, nebo samotný výpočet výše příspěvku na bydlení z hlediska aplikace a interpretace předmětné právní úpravy. Krajský soud v napadeném rozsudku přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že bylo správné a zákonné. O tomtéž závěru je z výše uvedených důvodů přesvědčen i Nejvyšší správní soud. Krajský soud se navíc také vyjadřoval ústavní konformitě právní úpravy obsažené v citovaných ustanoveních zákona o státní sociální podpoře, přičemž lze dát stěžovateli za pravdu v tom, že se krajský soud v této souvislosti omezil na parafráze obsahu judikatury Ústavního soudu, aniž by to blíže dokládal konkrétními skutečnostmi a argumenty, z nichž Ústavní soud při svém rozhodování vycházel. K těmto otázkám se krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku, při odkazování na judikaturu Ústavního soudu vyjadřovat nemusel. Nelze proto souhlasit se stěžovatelem, že by takový postup krajského soudu měl způsobovat nesprávné posouzení věci ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., či nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak stěžovatel namítal v kasační stížnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu, ani řízení jemu předcházející, netrpí žádnou stěžovatelem namítanou vadou, a ani takovou vadou, pro kterou by Nejvyšší správní soud musel zrušit napadený rozsudek ex offo (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tak není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Odměna ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Danielu Procházkovi, advokátu, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 500 Kč podle § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý úkon. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 1600 Kč, tj. 320 Kč. Zástupci stěžovatele bude vyplacena částka ve výši 1920 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu